

Arrest

**nr. 166 112 van 20 april 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. In de bestreden beslissing die ten aanzien van verzoeker K.K.A.R.A. wordt genomen blijkt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hem in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De commissaris-generaal merkt vooreerst op dat verzoekers (beweerde) familieleden hier in België, in casu A., Y. en M., tijdens hun asielaanvragen op geen enkel moment naar hem hebben verwezen of hem hebben vermeld, en dat, hiermee samenhangend, niemand van hen tijdens hun asielaanvraag melding heeft gemaakt van

de problemen die zij in Irak zouden hebben gekend omwille van verzoekers relatie met N. en zijn vlucht uit Irak in 2007. Verzoeker brengt bovendien, zo wordt hieraan toegevoegd, geen concrete elementen aan die kunnen aantonen dat de hier verblijvende personen daadwerkelijk zijn moeder, broers en zussen zijn. Ook al zou het vaststaan dat de in België aanwezige personen daadwerkelijk zijn dichte familieleden zijn, kunnen, zo luidt de beslissing voorts, sowieso verschillende bedenkingen worden gemaakt bij de algemene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Dienaangaande wordt o.a. gesteld dat de vaststelling dat verzoeker pas eind mei 2013, bijna een jaar na zijn aankomst hier in België en een zestal jaar na zijn vertrek uit Irak, een eerste asielaanvraag indiende en voorheen reeds een valse identiteit had opgegeven, in niet geringe mate afbreuk doet aan verzoekers algehele geloofwaardigheid. De waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten waarvoor verzoeker initieel in 2007 uit Irak zou zijn gevlucht, met name zijn vrees voor de familie van N. omwille van hun relatie, wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door verschillende andere bevindingen, aldus de commissaris-generaal die er onder meer op wijst dat verzoeker en zijn zus H. manifest tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent het feit of hun familie na zijn vlucht uit Irak in 2007 nog problemen kende met de familie van N. Zelfs al zou, zo wordt opgemerkt, het vaststaan dat verzoeker voorheen een relatie had met N. en hierdoor problemen kende met haar familie, kan er geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij omwille van problemen met de familie van N. Irak in 2007 diende te verlaten, en verzoeker haalt, zo luidt de beslissing, geen concrete elementen aan die erop wijzen dat hij Irak anno 2014 opnieuw omwille van problemen gelinkt aan deze oude vete diende te verlaten dan wel er actueel niet zou kunnen terugkeren. Wat de problemen betreft die verzoeker in Bagdad kende met M. wordt geoordeeld dat verzoeker niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt op grond van verschillende vaststellingen, waaronder het feit dat verzoeker en zijn zus H. hieromtrent tegenstrijdige verklaringen afleggen, dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker in Bagdad zou hebben gekend, en bijgevolg evenmin aan de ontvoering van zijn schoonbroer die hiervan het gevolg zou zijn geweest. Wat voorts de problemen betreft waarmee verzoekers familie in Irak werd geconfronteerd na zijn vlucht, namelijk de overval op zijn vader in 2010 en de moord op zijn zus He. in 2011, wordt opgemerkt dat het Commissariaat-generaal reeds in de beslissing van verzoekers moeder en zijn broer Y. duidelijk en afdoende heeft geoordeeld dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, en wordt verwezen naar de exacte motieven die staan weergegeven in de beslissingen die in hun hoofde werden genomen. Wat de moord op verzoekers vader betreft, wordt opgemerkt dat verzoeker niet weet te overtuigen dat zijn vader in het kader van een gerichte, persoonlijke en systematische vervolging werd gedood. Daarnaast wordt in de beslissing op grond van de informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier vastgesteld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

Luidens de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster A.-R. H.K.K., zus van verzoeker, wordt haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omwille van de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. De commissaris-generaal baseert zich hiertoe o.a. op de vaststelling dat verzoeksters opeenvolgende verklaringen verschillende tegenstrijdigheden bevatten en verzoekster en haar broer A., thans verzoeker, een aantal frappant tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent feiten die zij samen zouden hebben meegemaakt. Wat betreft het overlijden van verzoeksters zus H. in 2011 en haar vader in 2012 wordt erop gewezen dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij beiden zouden zijn omgekomen bij aanslagen door onbekende milities. Uit verzoeksters verklaringen blijkt niet, aldus de commissaris-generaal, dat er bij hun overlijden sprake zou zijn geweest van een gerichte persoonlijke of systematische daad van vervolging tegenover hen in het bijzonder of hun familie in het algemeen. In elk geval blijkt uit verzoeksters verklaringen dat, zo luidt de beslissing, de incidenten waarbij verzoeksters zus en vader om het leven zouden zijn gekomen in 2011 en 2012 geen oorzakelijk verband houden met de reden van verzoeksters eigen vertrek uit Irak in 2015. Uit verzoeksters verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt niet, zo wordt gesteld, dat verzoekster voor 2014-2015, de periode van haar beweerde problemen omwille van haar broer A., persoonlijk ernstige problemen zou hebben gekend in Irak. Aan die recente problemen kan echter geen geloof worden gehecht, zo oordeelt de commissaris-generaal die voorts vaststelt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een

ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperken zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het tegenspreken, vergoelijken en minimaliseren van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Waar verzoekers thans opperen dat "het feit dat de familie van de eerste verzoeker hem niet vermeld heeft in hun asielrelaas (...) zeer gemakkelijk te verklaren" valt en zij dienaangaande erop wijzen dat "eerst en vooral (...) zij omwille van andere redenen gevlucht" zijn "uit Irak. Zo is zijn familie niet rechtstreeks gevlucht omwille van de problemen met de familie van N., maar is zijn familie gevlucht na de moord op H. (de zus van verzoekers) in 2011", wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk aangaf, en verzoekers ook thans in hun verzoekschrift meermaals beweren dat er vermoedelijk een link is tussen die moord op zijn zus H. en de familie van N., zodat in het licht van die verklaringen redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoekers familie deze link met de familie N. tijdens hun asielaanvraag, indien deze er werkelijk zou zijn en dus op waarheid zou berusten, zouden hebben aangehaald gelet op de ernst en relevantie ervan voor hun aanvraag, wat zij evenwel niet deden. Tevens is het, zo stelde de commissaris-generaal terecht en op pertinente wijze vast, ten zeerste opmerkelijk dat ook verzoekster tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van onderhavige asielaanvraag op geen enkel moment verwees naar de vroegere problemen met de familie van N. en evenmin een link legde met deze feiten wanneer zij het over de dood van haar vader en haar zus He. had.

Verzoekers' verweer dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans werd gegeven om dieper in te gaan op de problemen met de familie van N. en haar uitdrukkelijk werd gezegd dat hier geen tijd voor was, is allerminst ernstig en gaat niet, gelet op het feit dat verzoekster op het einde van haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen haar hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, niets had toe te voegen. Verzoekster had, en het tegendeel blijkt nergens uit de gegevens in het administratief dossier noch maken verzoekers dit aannemelijk, tijdens haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken meer dan voldoende de tijd en de mogelijkheid om de problemen en de link met de familie N. aan te kaarten, doch zij maakte er op geen enkel moment melding van. Ze maakte gewag van de moord op haar vader en haar zus H. en de ontvoering van haar man, en schreef deze criminele feiten toe aan onbekende militieën, doch repte tijdens het gehele interview met geen woord over de problemen en een eventuele link met de familie N., niettegenstaande zij hiertoe wel degelijk en afdoende de mogelijkheid had. Verzoekster had bovendien bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal, toen haar hier expliciet naar werd gevraagd, geen opmerkingen over haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch zij gaf daarentegen uitdrukkelijk aan dat zij er alle belangrijke redenen voor haar vertrek had aangehaald. Verzoekers' huidige kritiek dienaangaande op het interview van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontbeert dan ook elke grondslag en alle ernst.

Waar verzoekers thans stellen dat verzoeker "ten einde raad" is en niet weet "wat hij nog meer kan doen om zijn nationaliteit te bewijzen en eindelijk geloofd te worden door het Commissariaat-Generaal" wijst de Raad erop dat verzoekers Iraakse nationaliteit niet wordt betwist, doch dit neemt niet weg en doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker in het verleden reeds meermaals verschillende, frappant tegenstrijdige en manifest bedrieglijke en leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn identiteit en nationaliteit. Deze vaststelling doet op ernstige wijze afbreuk aan verzoekers algemene en algehele geloofwaardigheid.

In het licht van en gelet op verzoekers' huidige stelling dat "aangezien hij de oorzaak was van de problemen met de familie van N., dacht de eerste verzoeker niet onterecht dat zijn familie gerust gelaten zou worden indien hij naar het buitenland ging", is het des te meer opmerkelijk en bevreemdend dat verzoeker nadat hij in 2013 vanuit België naar Bulgarije en vervolgens naar Erbil (Noord-Irak) werd gerepatriëerd, hij de keuze maakte om juist naar die wijk terug te keren waar hij voorheen was weggevlucht uit vrees voor zijn leven omdat de familie van N. hem daar was komen zoeken, en/waar hij er dan nog eens bij zijn eigen familie introk. Dergelijk handelen van verzoeker valt, zo stelde de commissaris-generaal terecht, moeilijk te rijmen met, doch staat haaks op zijn beweerde problemen met en vrees voor de familie van N.

Verzoekers' huidig verweer dat verzoeker geen goed contact heeft met zijn broers en hij er met zijn moeder niet over durft te praten omdat het een te pijnlijk onderwerp is om nog op te brengen, biedt geen verklaring of verschoning voor de vastgestelde onwetendheid en gebrekkige kennis van verzoeker omtrent hetgeen zijn familie in Irak nog zou hebben meegemaakt en hoe lang zij nog problemen zou

hebben gekend met de familie van N. nadat hij het contact met hen verbrak ongeveer een jaar na zijn vlucht uit Irak in 2007. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze geregeld inspanningen moet doen om op de hoogte te blijven van de evolutie en actuele ontwikkelingen van zijn problemen. Verzoeker is hier echter geheel in gebreke gebleven, gelet op de vaststelling dat wanneer de commissaris-generaal hem er tijdens het gehoor op wees dat hij nu hier in België terug bij zijn familie is en dus tijd genoeg had om zich hieromtrent te informeren, hij expliciet verklaarde hiernaar niet meer te hebben gevraagd en hij zich zelfs luidop afvroeg waarom hij dit nog zou doen. Verzoekers' betoog omtrent het slechte contact van verzoeker met zijn broers en het feit dat hij zijn moeder dergelijke pijnlijke gesprekken wilt besparen, biedt bovendien geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat, zo blijkt uit verzoekers verklaringen afgelegd ten aanzien van de commissaris-generaal, verzoeker niet eens de moeite nam om zich hier in België bij zijn zus H., thans verzoekster (die tot 2015 in Ashaab-wijk bleef wonen na het vertrek van de overige familieleden uit de wijk), te informeren of zij nog problemen kende met familie van N. Verzoekers gebrekkige kennis en, dit inzonderheid, zijn manifest gebrekkige interesse omtrent de verdere evolutie van de problemen met de familie van N. in Irak, oftewel de kern en essentie van zijn relaas aangezien die verklaarde problemen de aanleiding waren van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, ondergraven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en ernst van het relaas.

In dit verband dient er bovendien op te worden gewezen en te worden benadrukt dat waar verzoeker tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk aangaf dat zijn familie na zijn vlucht uit Irak in 2007 nog problemen kende met de familie van N., die volgens de huidige beweringen van verzoekers in hun verzoekschrift "hoogstwaarschijnlijk iets te maken" hebben "met de moord op de vader en zus van verzoekers" in respectievelijk 2010 en 2011, verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geheel in strijd hiermee uitdrukkelijk ontkende dat er nog problemen zouden zijn geweest met de familie van N. na de vlucht van verzoeker uit Irak in 2007. Dergelijke manifeste tegenstrijdigheid omtrent de kern van hun relaas onderstreept verder de ongeloofwaardigheid hiervan.

Verzoekers' huidige argumentatie dat zij twee verschillende individuen zijn die elk een eigen visie hebben op de gebeurtenissen, dat de interpretatie van die gebeurtenissen dus onderling kan verschillen en dat dan ook duidelijk blijkt dat zij hun verhalen niet op elkaar hebben afgestemd, neemt niet weg dat van hen redelijkerwijze kon worden verwacht coherente en concrete verklaringen af te leggen omtrent de problemen met de familie van N., en met M. en A.A.H., welke aan de basis liggen van hun vertrek uit hun land van herkomst en dus de kern van hun relaas raken en uitmaken, waar zij echter, getuige hiervan de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen, geheel in gebreke blijven. Verzoekers' betoog verklaart, noch rechtvaardigt bovendien geenszins waarom zij beiden tijdens hun verschillende gehoren meermaals hun verklaringen drastisch wijzigden, en zowel de verklaringen van verzoeker als die van verzoekster afgelegd tijdens hun opeenvolgende gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal talrijke incoherenties en frappante tegenstrijdigheden bevatten. Waar verzoekers thans opperen dat de dossierbehandelaar tijdens het tweede verhoor van verzoeker op het Commissariaat-generaal bijzonder streng was en hem zelden liet uitspreken, stelt de Raad vast dat noch verzoeker, noch de raadsman die hem tijdens het verhoor vergezeld hiervan melding maakte. Verzoeker maakte geen gewag van het feit dat hij zich zelden zou hebben kunnen uitspreken, doch gaf daarentegen op het einde van het gehoor aan alles te hebben kunnen vertellen wat hij wilde vertellen. Verzoekers ontcrachten, noch weerleggen de verschillende vastgestelde incoherenties en contradicties en ze bieden er geen verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of betrekking hebben op het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoekers' relaas is niet aannemelijk of geloofwaardig. Een ongeloofwaardig asielaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

3. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in de Iraakse hoofdstad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers' argumentatie in hun verzoekschrift, waarbij ze op een selectieve manier voornoemde informatie van het Commissariaat-generaal lezen en er naar verwijzen en uit citeren, en de door hen bij het verzoekschrift gevoegde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op en doen geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoekers brengt geen concrete en valabele elementen bij die de informatie en analyse van de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad in een ander daglicht vermogen te stellen.

Ofschoon, zoals blijkt uit voormelde informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief en de informatie door verzoekers bij hun verzoekschrift gevoegd, Bagdad vaak af te rekenen heeft met allerlei terroristische aanslagen en allerhande ander driest geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen en moorden, en de (veiligheids)situatie er complex, problematisch en ernstig is, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal en die van verzoekers niet, en verzoekers brengen voor het overige geen gegevens aan waaruit zou blijken dat de situatie in de Iraakse hoofdstad van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers' kritiek dat de plotse ommakeer in het beleid van de commissaris-generaal omtrent asielaanvragen van personen uit Irak en in het bijzonder Bagdad aanleiding geeft tot willekeur en dat een kandidaat-vluchteling het geluk dan wel de pech kan hebben dat in zijn dossier voor of na september 2015 een beslissing werd genomen, en aldus de subsidiaire beschermingsstatus hem of haar respectievelijk werd toegekend dan wel geweigerd, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal zich bij het nemen van zijn individuele beslissingen inzake elke asielaanvraag (nomaliter) steunt op de meest geactualiseerde informatie waarover hij beschikt. Het gegeven dat het beleid van de commissaris-generaal omtrent asielaanvragen van personen afkomstig uit Bagdad recent is gewijzigd, houdt echter, gelet op voormelde recente informatie d.d. 6 oktober 2015 waarover het Commissariaat-generaal thans/sedert de tijdelijke invoering van de beslissingsstop beschikt en welke geactualiseerde informatie omtrent de veiligheidssituatie in de Iraakse hoofdstad bevat, geenszins een schending in van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, in tegenstelling tot wat verzoekers op algemene wijze voorhouden.

4. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Irak."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 februari 2016, voeren verzoekende partijen aan dat één broer in België erkend is als vluchteling, de rest van de familie de subsidiaire bescherming heeft gekregen, en de vader en andere zus overleden zijn in Irak. Verzoeker wijst er vooreerst op dat geen geloof wordt gehecht aan zijn familieband omdat de andere familieleden zijn naam niet hadden vernoemd bij hun asielaanvraag, terwijl hen dat uitdrukkelijk werd verboden door hun vader, zoals verzoeker duidelijk stelde tijdens zijn gehoor. Verzoeker vervolgt dat hij thuis altijd werd gediscrimineerd omdat zijn vader nooit zeker was dat hij zijn echte zoon was. Voorts stellen verzoekende partijen dat asielzoekers maar kort de tijd krijgen om de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken in te vullen. Zij vervolgen dat door de toevloed van asielzoekers alles snel moet verlopen en het dan geen uitzondering is dat verzoekster geen kans kreeg om dieper op de problemen met de familie van N. in te gaan. Verzoekster verklaart dat zij bovendien slechts de hoofdredenen heeft weergegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zij bij het CGVS wel uitgebreid verteld heeft over de problemen met de familie van N.. Wat de familieband betreft, wijzen verzoekende partijen er op dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag zijn geboorteakte indiende, een voedselrantsoenkaart voorlegt, en ook een reispas indient en bereid is om een DNA test te laten nemen. Zij lichten toe dat de andere familieleden boos zijn op verzoeker die zij de oorzaak vinden van al het kwaad en verzoeker weinig informatie heeft over hetgeen de familie verder meemaakte in Irak. Verzoeksters echtgenoot werd in januari 2015 door een sjitische militie meegenomen en zij werd door haar schoonfamilie op de hoogte gebracht dat haar echtgenoot vermoord werd. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat de actuele situatie zeer precair is en onder verwijzing naar persartikelen wijzen zij er op dat het geweld de afgelopen maanden opnieuw is toegenomen in Bagdad.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen valabele argumenten bijbrengen die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 18 februari 2016 opgenomen grond. Verzoekende partijen komen in wezen niet verder dan het volharden in hun asielrelaas en het herhalen dat zij broer en zus zijn terwijl zeer veel elementen er op wijzen dat zij beiden de waarheid verzwijgen.

4.2.2. Verzoeker die beweert de Iraakse nationaliteit te hebben en de zoon/broer te zijn van in België verblijvende Irakezen die een beschermingsstatus hebben gekregen, zou in 2007, na problemen met de familie van N., naar Syrië zijn gereisd. Vanaf september 2008 zou hij alle contact met zijn familie verbroken hebben omdat zijn familie hem ervan beschuldigde dat hij de oorzaak was van al hun problemen en hij de eer van de familie geschonden had. In Syrië studeerde verzoeker, volgens zijn verklaringen, aan de “*Masakin Nadja al Askariya*”: “(...) *De plaats is speciaal enkel voor officieren en mensen die voor de regering werken. Het is enkel voor de kinderen van hoge officieren, die gingen naar die school. (...) Hoe komt het dat u ook naar die school kon gaan? Ik had daar een vriend leren kennen, hij zei mij dat het een gemengde school was waar heel goede lessen werden gegeven. Het was geen privé school, iedereen mocht zich er inschrijven, gewone mensen ook en Irakezen (...)*”. In 2010 vertrok verzoeker naar Bulgarije waar hij een asielaanvraag indiende. Verzoeker besloot verder te reizen naar België en onderweg vernam hij dat zijn familie in België verbleef. In België werd verzoeker verschillende

keren opgepakt en in 2013 diende hij een eerste asielaanvraag in. Verzoeker werd aan Bulgarije overgedragen en van daaruit werd hij gerepatriëerd naar Erbil. Verzoeker huwde in Erbil met een Belgische vrouw waarmee hij reeds religieus was gehuwd in België. De gezinshereniging werd geweigerd. Verzoeker reisde naar Bagdad naar zijn zus H.. Tijdens zijn verblijf in Bagdad regelde verzoeker zijn identiteitsdocumenten. In Bagdad kreeg hij problemen met een zekere M. tegen wie hij een klacht indiende bij de politie (*zijn zus H. verklaart dienaangaande gehoorverslag p. 7: "Ze hebben tegen hem gezegd dat hij niet lijkt op Irakezen: "je spreekt nauwelijks Irakees, ga maar naar je Europese vrouw" (...)"*) M. en zijn kompanen kwamen verzoeker zoeken in het huis van zijn zus H. en uiteindelijk verliet hij op 10 oktober 2014 Irak. Op 26 mei 2015 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Verzoekster is gehuwd in 2009 met M.R., een man met de dubbele Iraakse-Syrische nationaliteit. Verzoekster is de dochter/zus van in België verblijvende Irakezen die een beschermingsstatus hebben gekregen. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist. Een zus He. en de vader van verzoekster zouden vermoord zijn in Irak. Dit wordt evenmin betwist door de verzoekende partij. Verzoekster en haar echtgenoot zouden problemen hebben gekend omwille van de problemen van verzoeker met M. en zijn kompanen. Verzoeksters echtgenoot zou door deze M. en kompanen ontvoerd zijn en verzoekster zou door haar schoon familie op de hoogte gebracht zijn van de moord op haar echtgenoot.

4.2.3. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn eerste aankomst in België niet onmiddellijk asiel heeft aangevraagd en bovendien bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn identiteit en nationaliteit.

Zo blijkt uit het administratief dossier alsook uit zijn eigen verklaringen dat verzoeker reeds medio 2012 in België was (gehoorverslag 10 september 2015, 3) en hij toen geen asielaanvraag indiende maar hier illegaal verbleef. Ook toen hij een paar keer door de politie werd opgepakt in België vroeg verzoeker geen internationale bescherming aan en legde hij bovendien leugenachtige verklaringen af omtrent zijn identiteit en nationaliteit. Verzoeker verklaarde toen immers G.A.M. te heten, de Algerijnse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 26 augustus 1992 (zie bevelen om het grondgebied te verlaten van 25 november 2012 en 2 december 2012, mapje eerste asielaanvraag), dit in tegenstelling tot zijn huidige verklaringen A.K.K. A.-R. te heten, van Iraakse afkomst te zijn en geboren te zijn op 26 juli 1992. Tijdens zijn verblijf in België reisde verzoeker nog naar Duitsland, waar hij werd opgepakt, waarna hij een asielaanvraag indiende, doch opnieuw onder een alias, zijnde G.R.K., geboren op (vermoedelijk) 26 augustus 1992 en met de (vermoedelijke) Syrische nationaliteit.

Verzoeker spreekt zich verder ook tegen met betrekking tot het gegeven waarom hij pas eind mei 2013 een eerste asielaanvraag indiende in België. Zo verklaarde hij aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij voordien geen asiel aanvraag in België omdat hij toen niet wist dat zijn familie in België verbleef (zie interview DVZ 1ste asielaanvraag d.d. 31/5/2013, p. 10 vraag 38), terwijl uit het administratief dossier en uit zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag blijkt dat verzoeker na zijn aankomst in België in 2012 zijn "moeder" zou gecontacteerd hebben en hij ondermeer bij zijn familie in 2060 Antwerpen woonde (gehoorverslag 10/9/2015, 6-7 en 17 en gehoorverslag 12/11/2015, 17).

De vaststelling dat verzoeker pas eind mei 2013 een eerste asielaanvraag indiende in België en voorheen ook reeds een valse identiteit had opgegeven, doet in niet geringe mate afbreuk aan zijn gehele geloofwaardigheid. Verzoekers stelling dat hij vreesde naar Bulgarije te worden gerepatriëerd en dat hij van anderen de raad had gekregen niet te zeggen dat hij uit Irak kwam, biedt hiertoe geen verschoning. Van iemand die daadwerkelijk zijn land van herkomst verlaat omwille van een gegronde vrees voor vervolging kan worden verwacht dat deze direct, van bij aankomst in een land waarvan hij de bescherming wil krijgen, een asielaanvraag zou indienen. Dit klemt des te meer nu verzoekers beweerde Iraakse familieleden een beschermstatuut hadden gekregen.

4.2.3.1. Daarnaast moet vastgesteld worden dat de beweerde familieleden van verzoekende partijen die hier in België een beschermingsstatuut hebben gekregen, met name de moeder (en minderjarige kinderen) en 2 broers, tijdens hun gehoren op geen enkel moment (de naam van) verzoeker hebben vermeld als zijnde een in Irak/Syrië verblijvende zoon/broer. Daarenboven heeft niemand van deze familieleden de voorgehouden problemen die verzoeker zou hebben gekend met de familie van N. vermeld als zijnde de reden waarom zij verhuisden in 2007 van Diyala naar Bagdad of de reden waarom hun zoon/broer het gezin verliet en verhuisde naar Syrië in 2007.

De argumentatie van verzoekende partijen dat hun vader indertijd hun familieleden verboden had verzoeker hier te vermelden, en dat verzoeker thuis altijd werd gediscrimineerd omdat hun vader nooit zeker was dat hij zijn echte zoon was, is niet meer dan een blote bewering.

Bijkomend dient te worden vastgesteld dat de familieleden van verzoekende partij ook op geen enkel moment melding hebben gemaakt van problemen die zij zelf hebben gekend in Bagdad met de familie van N. omwille van verzoekers relatie met N., terwijl verzoeker beweert dat zijn familie met de familie van N. nog problemen kende nadat zij naar Bagdad verhuisden en hun eigen vlucht uit Irak in 2011 hiermee verband hield. Zo zou luidens zijn verklaringen zijn familie ook na zijn vlucht nog meermaals zijn lastiggevallen door de familie van N. en door hen zijn bedreigd. Verzoeker verklaarde overigens ook dat zijn familie het vermoeden heeft dat de moord op zijn zus H. - de aanleiding voor hun vlucht - en nadien ook de moord op zijn vader verband houden met zijn problemen met de familie van N. (gehoorverslag 12/11/2015 p. 13 en 14). Ook al zou de familie van verzoekende partijen geen contact meer met verzoeker gewild hebben, dan nog kan redelijkerwijze worden aangenomen dat ze de ernstige feiten die ze meemaakten alsook de aanleiding voor deze problemen zouden hebben verteld, desnoods hieraan zouden hebben toegevoegd dat ze hierom geen contact meer met verzoeker hadden/wilden. Ook moet vastgesteld worden dat verzoekster stelt dat haar familieleden Irak verlieten omdat ze *“bedreigd (werden) door de milities in Irak”* (gehoorverslag, p. 4).

Zoals de commissaris-generaal verder in de bestreden beslissing correct aangeeft, is het tevens opmerkelijk dat ook verzoekster, die pas in juli 2015 naar België kwam en een asielaanvraag indiende - dus geruime tijd nadat verzoeker een asielaanvraag indiende en er op dat moment wel al naar hem en de problemen die hij in Irak zou hebben gekend/veroorzaakt mocht verwezen worden - tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op geen enkel moment verwees naar de vroegere problemen met de familie van N. en evenmin een link legde met deze feiten wanneer ze het over de dood van haar vader en haar zus H. had. Dat zij later, tijdens haar gehoor op het CGVS, dan plots wel de problemen die er zouden geweest zijn met de familie van N. in Diyala aanhaalde, doet inderdaad het vermoeden ontstaan dat verzoekende partijen hieromtrent met elkaar overlegden.

Het verweer van verzoekende partijen dat asielzoekers maar kort de tijd krijgen om de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken in te vullen en verzoekster, mede door de toevloed van asielzoekers, geen kans kreeg om dieper op de problemen met de familie van N. in te gaan, is een mogelijkheid, maar dit doet geen afbreuk aan de bijkomende vaststellingen. Zo maakte zij gewag van de moord op haar vader en haar zus H. en de ontvoering van haar man, en schreef deze criminele feiten toe aan onbekende milities, doch repte tijdens het gehele interview met geen woord over de problemen en een eventuele link met de familie van N., niettegenstaande zij hiertoe wel degelijk en afdoende de kans had. Verzoekster hoefde niet dieper in te gaan op de problematiek rond de familie van N.. Zij vermeldde de moord op haar vader en zus en stelde dat deze moorden gepleegd werden door onbekende milities terwijl verzoeker deze moorden linkt aan de problematiek rond de familie van N.. Indien verzoekers relaas omtrent de eigen redenen waarom hij Irak verliet in 2007 op enige waarheid zou berusten kan redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn beweerde zus wel degelijk minstens melding zou gemaakt hebben van de familie van N. bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien deze familie ook verantwoordelijk zou zijn geweest voor de moorden op de vader en de zus.

Verzoekende partijen hebben op het Commissariaat-generaal overigens ook onderling tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wezenlijke elementen van hun relaas. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen verschoning.

Zo haalde verzoekster tijdens haar gehoor uiteindelijk de problemen die er zouden zijn geweest met de familie van N. wel aan, maar in tegenstelling tot wat verzoeker verklaarde, blijkt uit haar verklaringen niet dat ze na de verhuis vanuit Diyala naar Bagdad nog problemen kenden met de familie van N.. Dat er nog problemen zouden geweest zijn met deze familie na verzoekers vlucht uit Irak in 2007 ontkende ze zelfs uitdrukkelijk (gehoorverslag verzoekster 7 december 2015, 16). Verzoekster verklaarde voorts uitdrukkelijk dat de hele familie, ook verzoeker, Irak verliet omwille van bedreigingen door onbekende milities (gehoorverslag verzoekster 7 december 2015, 4).

Gezien verzoekers beweringen dat zijn familie thans vermoedt dat de moord op zijn zus He. in 2011 alsook de moord op zijn vader in 2012 verband houdt met zijn vroegere problemen met de familie van N., kan toch worden verondersteld dat verzoekster dit ook zo zou hebben aangebracht bij haar asielaanvraag indien verzoekers verklaringen enige waarheid bevatten.

4.2.3.2. Verder oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker bovendien geen concrete elementen aanbrengt die kunnen aantonen dat de hier verblijvende personen daadwerkelijk zijn moeder, broers en zussen zijn: *“De kleurenscaan van de voedselrantsoenkaart die u voorlegt betreft immers een loutere kopie waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. De vaststelling dat op deze voedselkaart, die dateert van 2012 of 2013, iedereen staat vermeld - zowel He.(...) die in 2011 overleed*

alsook Ah(...), Y(...), M(...), Z(...) en Am(...) die allen in 2011 Irak ontvluchtten - toont duidelijk aan dat dergelijke kaarten worden uitgereikt zonder enige vorm van controle. Dat uw naam op deze kaart staat vermeld kan dan ook niet worden weerhouden als een onweerlegbaar bewijs van uw familieband met de overige vermelde personen. Dient hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat het wel opmerkelijk is dat uw vader die, naar u beweert, niets meer met u wilde te maken hebben en ook de overige familieleden in België zou hebben verboden u hier te vermelden, u dan wel nog als zijn zoon heeft laten vermeld staan op de voedselrantsoenkaart. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. Iraakse documenten hebben bijgevolg sowieso slechts een relatieve bewijswaarde. Uit de foto's die u voorts voorlegde kan ook niet worden afgeleid wie de personen zijn die staan afgebeeld en al helemaal niet wat uw eventuele band met deze personen is. Dat bij uw tweede gehoor op het CGVS Ah(...) u vergezelde naar het CGVS en bereid was verklaringen over u af te leggen, kan ook niet volstaan om te besluiten dat zij daadwerkelijk uw moeder is. De vaststelling tot slot dat H(...) A(...)-R(...) K(...) K(...) (O.V. 8.095.828 en CG 15/17843) u bij haar asielaanvraag wel vermeldde als haar broer, wijzigt niets aan voorgaande. Dient hier bovendien te worden aan toegevoegd dat H(...)’s eerste asielaanvraag dateert van 24 juli 2015 zodat ook niet kan worden uitgesloten dat er overleg tussen jullie beiden plaatsvond betreffende jullie verklaarde familiale band.”

Verzoekende partij hun verweer hoe meer mensen op de voedselrantsoenkaart hoe meer eten men krijgt, toont nogmaals aan dat dergelijke documenten weinig objectieve bewijswaarde hebben nu de samenstelling van het gezin niet noodzakelijk overeenkomt met de realiteit.

Wat betreft de uittreksels uit het geboorteregister die verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag voorlegde, wijst de Raad er op dat, het feit terzijde gelaten dat alle documenten in Irak tegen betaling kunnen gekocht worden, deze stukken niet als een bewijs kunnen weerhouden worden betreffende zijn familiale band met zijn in België aanwezige beweerd familieleden.

Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voorheen reeds een valse identiteit en nationaliteit had opgegeven, zijn beweerd familieleden hier in België, *in casu* A., Y. en M., tijdens hun asielaanvragen op geen enkel moment naar verzoeker hebben verwezen of hem hebben vermeld en verzoekster tijdens haar gehoor op de DVZ op geen enkel moment verwees naar de vroegere problemen met de familie van N. en evenmin een link legde met deze feiten wanneer ze het over de dood van haar vader en haar zus H. had, kan de Raad de beweerd familiale band van verzoeker met de hier in België verblijvende personen niet als bewezen beschouwen enkel op basis van zijn verklaringen en een geboorteakte. Ook uit zijn paspoort kan deze familiale band niet worden afgeleid, temeer niet duidelijk is op basis van welke documenten verzoeker zijn documenten heeft aangevraagd en ontvangen.

De Raad wijst er tot slot op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing van verzoeker. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Waar verzoeker stelt bereid te zijn een DNA-test te laten nemen, merkt de Raad op dat verzoekende partijen vrij zijn om dit te doen. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster vreemd genoeg stelde dat haar vader twijfelde aan het feit dat hij de biologische vader was van verzoeker.

4.2.3.3. Ook de volgende in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor de familie van N. omwille van hun relatie:

“U verklaarde dat jullie in 2007 omwille van problemen met de familie van N.(...) vanuit Diyala naar jullie voormalige woning in Bagdad terugkeerden. Deze beslissing is echter wel opmerkelijk gezien u verklaarde dat de familie van N.(...) op de hoogte was van jullie vorige woonplaats in Bagdad (zie gehoorverslag CGVS 12/11/2015 p. 6). U verklaarde dienaangaande dat dit een beslissing van uw vader was en dat hij dacht dat jullie in Bagdad veilig zouden zijn omdat zijn broers en neven daar ook woonden (zie gehoorverslag CGVS 12/11/2015 p. 6). Echter, volgens uw verklaringen werden jullie kort na jullie aankomst in Bagdad bij jullie thuis opnieuw lastiggevallen door de familie van N.(...) en hun kennissen die in Bagdad woonden. Nog voor uw vertrek uit Irak in 2007 zouden deze al bij jullie thuis zijn langsgeweest, naar u hebben gevraagd en ermee bedreigd hebben één van uw broers te treffen als

ze u niet in handen zouden krijgen (zie gehoorverslag CGVS 12/11/2015 p. 6, 7 en 8). Hiermee rekening houdende is het wel heel opmerkelijk dat uw familie niet met u mee vluchtte uit Irak in 2007 en, tot aan hun eigen vertrek in 2011, gewoon op dezelfde plaats in Bagdad bleef wonen. Indien uw verklaringen de waarheid bevatten kan er immers worden van uitgegaan dat uw familie reeds in 2007 moet hebben beseft dat de nabijheid van uw vaders neven en broers niet de nodige bescherming bood. Wat toch ook mag verbazen is dat u niet eens blijkt te weten wat uw familie in Irak nog zoal meemaakte en hoelang ze nog problemen kende met N.(...)'s familie nadat u het contact met hen verbrak ongeveer een jaar na uw vlucht uit Irak. U erop gewezen dat u nu hier terug bij uw familie bent en toch tijd genoeg had om u hieromtrent te informeren, stelde u dat u hiernaar niet meer heeft gevraagd en u vroeg zich luidop af waarom u dit nog zou doen (zie gehoorverslag CGVS 12/11/2015 p. 7 en 8). Gezien de problemen met de familie van N.(...) dé aanleiding waren voor uw vertrek uit Irak kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u zou weten wat er nog allemaal gebeurde sinds u in 2008 het contact verbrak, minstens enige interesse zou tonen om te weten wat uw familie in concreto nog allemaal meemaakte. Uw onwetendheid en nalatigheid u hieromtrent te informeren raken dan ook aan de kern van uw relaas. Ook de verdere vaststelling dat u zelf, nadat u in 2013 vanuit België naar Bulgarije en vervolgens naar Erbil (Noord-Irak) werd gerepatriëerd, de keuze maakte om juist naar dié wijk in Bagdad terug te keren waar u voorheen, uit vrees voor uw leven omdat de familie van N.(...) u ginds kwam zoeken, was weggevlucht, én bij uw eigen familie introk - u verbleef eerst bij uw zus en kort voor uw vertrek verbleef u nog bij uw tante (zie gehoorverslag CGVS 12/11/2015 p. 18, 19 en 20) - is opmerkelijk en klemt ten zeerste met een beweerde vrees voor vervolging. Het mag overigens ook verbazen dat u niet eens weet of uw zus H.(...), die tot 2015 in Ashaab-wijk bleef wonen, na het vertrek van uw overige familieleden uit de wijk, nog problemen kende met de familie van N.(...) (zie gehoorverslag CGVS 12/11/2015 p. 33). Dat u de keuze maakt om u terug in uw vorige woonplaats te vestigen, de plaats die u voorheen uit vrees ontvluchtte, en dit bij dichte familie, waar u makkelijk zou kunnen worden getraceerd, én u blijkbaar voorafgaand niet de moeite nam om na te gaan of uw zus ginds nog problemen kende met de familie van N.(...), ondermijnt ook bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas.”

De argumentatie van verzoekende partijen ter terechtzitting en in het verzoekschrift dat de andere familieleden boos zijn op verzoeker die hem de oorzaak vinden van al het kwaad en hem, blijkens de bij aanvullende nota van 18 maart 2016 gevoegde verstotingsakte ondertekend door twee ooms van verzoeker, verstoten hebben uit de stam, biedt geen verklaring of verschoning voor de vastgestelde onwetendheid en gebrekkige kennis van verzoeker omtrent hetgeen zijn familie in Irak nog zou hebben meegemaakt en hoe lang zij nog problemen zou hebben gekend met de familie van N. na zijn vlucht uit Irak in 2007. Immers, verzoeker had reeds contact in 2012 met zijn beweerde familieleden, en had tevens contact tijdens zijn tweede asielaanvraag (zijn beweerde moeder kwam zelfs mee naar het gehoor), hij zou zelfs bij hen ingewoond hebben, allemaal vaststellingen die hun beweringen ondergraven dat de familie boos is. Gelet op de contacten die er zijn geweest en zijn, kan redelijkerwijs aangenomen worden dat verzoeker wel degelijk op de hoogte zou geweest zijn van de problemen van zijn beweerde familie indien zijn versie van de vervolgingsfeiten waarvan zijn beweerde familieleden het slachtoffer zouden zijn geweest op enige waarheid berust, nu hij zelf voorhoudt en er dus van uitgaat dat de problemen veroorzaakt waren door de familie van N. en dus onrechtstreeks door hemzelf.

Verzoeker is echter geheel in gebreke gebleven ook maar enige interesse te betonen, gelet op de vaststelling dat wanneer de commissaris-generaal hem er tijdens het gehoor op wees dat hij nu hier in België terug bij zijn familie is en dus tijd genoeg had om zich hieromtrent te informeren, hij expliciet verklaarde hiernaar niet meer te hebben gevraagd en hij zich zelfs luidop afvroeg waarom hij dit nog zou doen. Dat verzoeker om die reden de voorbije 7 jaar geen informatie zou hebben gekregen van zijn familie, is dan ook nog moeilijk vol te houden, temeer hij bij hen heeft ingewoond. Dat de andere familieleden boos zijn op hem en hem zouden verstoten hebben uit de stam, biedt bovendien geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat, zo blijkt uit verzoekers verklaringen afgelegd ten aanzien van de commissaris-generaal, verzoeker niet eens de moeite nam om zich hier in België bij zijn zus H., thans verzoekster (die tot 2015 in Ashaab-wijk bleef wonen na het vertrek van de overige familieleden uit de wijk), te informeren of zij nog problemen kende met familie van N.. Verzoekers gebrekkige kennis en zijn manifest gebrekkige interesse omtrent de verdere evolutie van de problemen met de familie van N. in Irak, wat de kern van zijn asielrelaas uitmaakt en aanleiding zou hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, ondergraven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het relaas. Er wordt dan ook geen objectieve bewijswaarde toegekend aan de verstotingsakte van januari 2016 die slechts enige waar heeft indien coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen worden ondersteund, wat *in casu* niet het geval is.

4.2.3.4. Dat verzoekers gedrag niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging, blijkt verder uit het gegeven dat verzoeker gewoon vrij kon bewegen in Bagdad en Bagdad ook meermaals verliet doch er elke keer gewoon terugkeerde. De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht als volgt: *“Zo zou u, nadat u vanuit Bulgarije werd gerepatriëerd, gedurende 2,5 maand in Bagdad verbleven hebben waarna u naar Turkije vertrok. Tijdens uw verblijf in Turkije reisde u in juli 2014 naar Erbil en u huwde er officieel met uw echtgenote Meriam. Na 6 maanden keerde u gewoon terug naar Bagdad bij uw zus terwijl uw echtgenote naar België terugkeerde. Tijdens uw verblijf in Bagdad reisde u legaal heen-en-weer naar Iran om een visum aan te vragen in het kader van een procedure gezinshereniging die uw echtgenote in België had opgestart. U haalde voorts nog aan dat u tijdens uw verblijf in Bagdad naar de ‘souk’, het grote winkelcentrum, van Mansour ging, vaak in theehuizen kwam waar u nieuwe mensen leerde kennen alsook een tijdje in een kapsalon heeft gewerkt. U regelde ook zelf uw nieuwe documenten in Bagdad en u diende zich hiervoor eveneens naar verschillende plaatsen in Bagdad te begeven (zie gehoorverslag CGVS 10/9/2015 p. 31 en gehoorverslag 12/11/2015 p. 18 en 22). Uw gedrag getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging. Dat u aldus, na uw repatriëring vanuit Bulgarije, Bagdad opnieuw verliet na 2,5 maand omdat u ondermeer nog steeds de familie van N.(...) vreesde (zie gehoorverslag CGVS 12/11/2015 p. 21), kan in het licht van voorgaande niet worden volgehouden.”*

Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts ook niet dat hij de periodes dat hij terug in Bagdad verbleef nog problemen kende met N.'s familie. Zo stelde hij voor september 2014 geen problemen te kennen (gehoorverslag 12/11/2015, 18, 19 en 20). Dat verzoeker geen enkel probleem kende met N.'s familie in de periodes dat hij in Bagdad verbleef, en dit ondanks het feit dat hij er zich vrij bewoog, buitenkwam en sociale activiteiten had, rekening houdende met zijn beweringen dat zijn familie voorheen in Bagdad werd lastiggevallen door kennissen van N.'s familie die daar in de buurt woonden én gezien zijn stelling dat N.'s familie er voorheen mee bedreigd had dat ze hem zouden blijven zoeken (gehoorverslag 12/11/2015, 7), doet eens te meer afbreuk aan de waarachtigheid van de beweerde moeilijkheden die verzoeker in Irak zou hebben gekend. Dat verzoeker daarenboven tot op heden niet blijkt te weten wat er nog met N. gebeurde of waar ze nu is en ook geen pogingen blijkt te hebben gedaan om nog enig nieuws over haar te weten te komen (gehoorverslag 12/11/2015, 33) nadat ze door een vriend van haar broer in het park werden betrapt, hij naar Bagdad verhuisde en vervolgens Irak zou hebben moeten verlaten, maakt, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, zijn relaas des te onwaarschijnlijker.

4.2.4. Wat betreft de problemen van verzoekende partijen met M. en AAH en de beweerde ontvoering van verzoeksters echtgenoot, die tevens de Syrische nationaliteit blijkt te hebben, geeft de commissaris-generaal op een omstandige gemotiveerde wijze weer dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo luidt de beslissing in hoofde van verzoeker als volgt:

“(...)U verklaarde een ruzie te hebben gehad met M.(...) in het café waar u vaak ging en een week later zou M.(...), met een paar familieleden aangesloten bij Asaeb Ahl Haqq, bij uw zus thuis naar u zijn komen vragen. U heeft toen zelf niet met M.(...) noch met zijn familieleden gesproken en uit uw verklaringen blijkt ook niet dat M.(...) dan wel zijn familieleden kwade bedoelingen hadden. Via uw schoonbroer, die uw bezoekers te woord stond, vernam u dat ze waren langs geweest om het probleem tussen u en M.(...) op te lossen, niets meer en niets minder (zie gehoorverslag CGVS 12/11/2015 p. 18 en 19). U diende na dit bezoek bij uw zus klacht in bij de politie en meldde dat M.(...), en aldus Asaeb Ahl Haqq, u misschien zou ontvoeren. Dat u mogelijks zou ontvoerd worden is een loutere veronderstelling van uw kant en wordt op geen enkele manier gestaafd door concrete objectieve gegevens. Zoals reeds aangehaald blijkt nergens uit uw verklaringen dat M.(...) en zijn familieleden tijdens het bezoek aan uw zus slechte bedoelingen hadden. Ook nadien deden zich geen feiten voor waaruit zulks zou moeten blijken. U merkte op dat u klacht ging indienen nadat u van uw andere vrienden vernam dat M.(...) en zijn familieleden u misschien zouden ontvoeren (zie gehoorverslag CGVS 12/11/2015 p. 19). Dat M.(...) en zijn familie nadien nog 2 à 3 keer langskwamen bij uw zus, wijzigt ook niets aan vorige vaststellingen. Wat die bezoeken betreft, blijkt weerom dat u geen persoonlijk contact met hen had. Na het eerstvolgende bezoek volgend op de klacht die u indiende, verliet u de woning van uw zus en dook u onder bij uw tante. Bovendien verklaarde u dat Asaeb Ahl Haqq bij die laatste drie bezoeken kwam vragen waarom u klacht tegen hen had ingediend temeer u niet met hen maar wel met M.(...) een probleem had (zie gehoorverslag CGVS 12/11/2015 p. 20). Dient ook te worden opgemerkt dat hieruit geenszins kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Na uw vertrek uit Irak zou ook uw zus H.(...), met haar twee minderjarige kinderen, in 2015 vanuit Bagdad naar België zijn gereisd en een asielaanvraag hebben ingediend. U verklaarde hierbij dat haar echtgenoot in januari 2015 bij één van de bezoeken van Asaeb Ahl Haqqq werd meegenomen toen ze naar u kwamen vragen en ze dachten dat hij niet met hen wou samenwerken (zie gehoorverslag CGVS 12/11/2015 p. 21). Waar u thans wil laten uitschijnen dat uw schoonbroer omwille van u werd meegenomen door Asaeb Ahl Haqq (zie gehoorverslag CGVS 12/11/2015 p. 21), is het wel opmerkelijk dat u bij uw vorige gehoor op het CGVS nog verklaarde niet te weten waarom uw schoonbroer werd meegenomen. U stelde enkel dat hij door een sjitische militie werd meegenomen maar u had geen idee waarom. U was immers niet aanwezig in Bagdad en had niet veel contact met uw zus, zo stelde u (zie gehoorverslag CGVS 10/9/2015 p. 4). Gezien uw zus al in België aanwezig was op het moment van uw eerste gehoor op het CGVS is het geenszins aannemelijk dat u toen al niet zou hebben kunnen aangeven wat er precies met uw schoonbroer gebeurde en waarom hij werd meegenomen indien hij daadwerkelijk omwille van u werd meegenomen. Uit de verklaringen van H.(...), afgelegd op de DVZ, blijkt echter nergens dat haar echtgenoot door Asaeb Ahl Haqq werd meegenomen. Uw zus heeft het daarentegen over een onbekende militie die haar man meenam (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en zie interview DVZ vraag 15 a). Waar u nog verklaarde dat uw schoonbroer werd meegenomen omdat u problemen kende met M.(...), Asaeb Ahl Haqqq naar u op zoek was en de militie dacht dat uw schoonbroer niet met hen wilde samenwerken (zie gehoorverslag 12/11/2015 p. 21), verklaarde H.(...) op de DVZ dan weer dat haar man werd meegenomen omdat u met een Belgische getrouwd ben, met haar op bezoek ging naar Bagdad, er toen ruzie kreeg met de militie waarna deze haar man ontvoerden (zie interview DVZ vraag 15 a). Dat uw vrouw ooit in Bagdad zou zijn geweest blijkt nergens uit uw verklaringen, wel integendeel (zie gehoorverslag CGVS 10/9/2015 p. 14). Waar u het nog heeft over meerdere bezoeken van Asaeb Ahl Haqq bij uw zus thuis, maakte H.(...) op de DVZ slechts melding van één bezoek van een onbekende militie bij haar thuis, i.c. in januari 2015 (zie interview DVZ vraag 15). Na het gehoor van H.(...) op het CGVS bleken nog meer ongerijmdheden voor te komen tussen jullie onderlinge verklaringen alsook tussen H.(...) haar eigen opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde H.(...) aanvankelijk dat u slechts gedurende drie maanden bij haar in Bagdad heeft verbleven, i.c. van eind juli/augustus tot oktober 2014. Voordien verbleef u niet bij haar, zo stelde ze (zie gehoorverslag CGVS H.(...) p. 6 en 7). Nochtans verklaarde u dat u ook voordien, nadat u vanuit Bulgarije naar Irak werd gerepatrieerd, van september tot december 2013 bij H.(...) verbleef (zie gehoorverslag CGVS 10/9/2015 p. 3 en gehoorverslag CGVS 12/11/2015 p. 18). Pas na confrontatie met uw verklaringen dat u ook in 2013 bij haar verbleef, bevestigde H.(...) dit. Echter, in tegenstelling tot uw verklaringen dat u een drietal maanden, i.c. van eind september 2013 tot december 2013, bij haar verbleef, beweerde H.(...) dat u ergens in juni 2013 bij haar verbleef doch niet langer dan een maand (zie gehoorverslag CGVS H.(...) p. 15). Gewezen op uw verklaringen hield H.(...) het erop dat ze het zich niet kan herinneren (zie gehoorverslag CGVS H.(...) p. 15). Aangaande het conflict met M.(...) beweerde u dat M.(...) met twee familieleden een week na de ruzie u bij uw zus thuis kwam zoeken (zie gehoorverslag CGVS 12/11/2015 p. 19). Volgens H.(...) zelf kwamen ze u de eerste keer bij haar thuis zoeken twee dagen na de ruzie (zie gehoorverslag CGVS H.(...) p. 14). Waar u beweerde dat u wel thuis was toen M.(...) de eerste keer naar u kwam vragen (zie gehoorverslag CGVS p. 19), beweerde H.(...) aanvankelijk dat u niet thuis was om later op te merken dat u wel thuis was (zie gehoorverslag CGVS H.(...) p. 8 en 10). U verklaarde verder nog dat u na het eerste bezoek van M.(...) klacht ging indienen bij de politie en vervolgens wegluchtte naar uw tante (zie gehoorverslag CGVS p. 20). H.(...) beweerde dan weer dat u nog wegluchtte tijdens het eerste bezoek van M.(...) bij haar thuis. U diende vervolgens klacht in, doch dit tijdens uw verblijf bij uw tante (zie gehoorverslag CGVS H.(...) p. 10, 11 en 14). Overeenkomstig H.(...)'s verklaringen kwamen uw belagers een zestal keer bij haar thuis zoeken naar u (zie gehoorverslag CGVS H.(...) p. 7 en 11). Zelf beweerde u 3 à 4 keer bij H.(...) thuis te zijn gezocht (zie gehoorverslag CGVS p. 18, 19 en 21). Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat het wel opmerkelijk is dat H.(...) tijdens het eerste deel van het gehoor op het CGVS niets kon zeggen over de personen die u kwamen zoeken. Ze kende geen namen, kon niet zeggen met wie u problemen had en bleek niet te weten om welke militie het ging. Na een eerste pauze kon ze plots wel aanhalen dat u problemen kende met een zekere M.(...) en ze noemde tevens de naam van de militie, i.c. 'Asaeb Ahl Haqq' (zie gehoorverslag CGVS p. 7, 8, 9 en 12). Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen en doet vermoeden dat zij zich tijdens de pauze hieromtrent bijkomend heeft geïnformeerd. Dit vermoeden wordt nog bevestigd door de vaststelling dat H.(...) ook op de DVZ niet kon zeggen met welke militie u problemen kende. Ze hield het op een ongekende militie. De verklaringen die H.(...) aflegde over haar problemen in Irak omwille van u en de ontvoering van haar echtgenoot tijdens haar gehoor op het CGVS druisen bovendien ook voor het overige in tegen haar verklaringen afgelegd op de DVZ (zie supra). Het geheel van voorgaande maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in Bagdad zou hebben gekend, en bijgevolg evenmin aan de ontvoering van uw schoonbroer die hiervan het gevolg zou zijn geweest.(...)"

Ook in de beslissing in hoofde van verzoekster heeft de commissaris-generaal op goede gronden geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde problemen van verzoeker met M. en AAH en de ontvoering van verzoeksters echtgenoot die hiervan het gevolg zou zijn geweest:

“(...)Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over de identiteit van de daders die verantwoordelijk zijn voor de ontvoering van uw man.

U verklaarde aanvankelijk op het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitdrukkelijk dat uw man werd ontvoerd door een ‘onbekende militie’ die op zoek was naar uw broer (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en zie interview DVZ vraag 15a). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaarde u echter dat het Asaeb Ahl al-Haq ging (CGVS, pg. 12). Toen u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat u dit niet gezegd had tijdens het interview bij DVZ omdat men u ‘geen details zou hebben gevraagd’ over uw verhaal (CGVS, pg. 15). Deze uitleg is niet afdoende. Er dient te worden opgemerkt dat uit het verslag van het interview bij DVZ blijkt dat u niet werd gevraagd wie er verantwoordelijke was voor de ontvoering van uw man, maar dat u daarentegen zelf spontaan zou hebben aangegeven dat het om een ‘onbekende militie’ ging. Daarenboven kan de kwestie van de identiteit van de daders bezwaarlijk een detail genoemd worden. Voorts legde u tijdens het interview bij het CGVS zelf ook inconsistente verklaringen af over de identiteit van de vervolgers van uw man. U verklaarde voor de pauze meermaals dat u de naam van de verantwoordelijken voor de ontvoering van uw man niet kende (CGVS, pg. 7). Na de pauze die tijdens het gehoor bij het CGVS werd ingelast, verklaarde u echter plotseling dat uw man zou zijn ontvoerd door de beruchte sjjiitische militie Asaeb Ahl al-Haq en gaf u voor het eerst ook de specifieke naam van de persoon die volgens u verantwoordelijk is voor de ontvoering, namelijk een zekere M.(...) (CGVS, pg. 9 & 12). Toen u met deze inconsistentie in uw verklaringen bij het CGVS werd geconfronteerd, gaf u als reden aan dat u het zich eerst niet kon herinneren (CGVS, pg. 16). Deze verklaring is niet afdoende aangezien er redelijkerwijze verwacht kan worden dat u zich, gezien de ernst van de feiten – het gaat immers om de ontvoering van uw man –, de identiteit van de daders wel zou kunnen herinneren.

Daarnaast blijken uit uw opeenvolgende verklaringen en die van uw broer, Arkhan, nog een aantal ernstige tegenstrijdigheden, over feiten die jullie samen zouden hebben meegemaakt, die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnen.

Uw verklaringen betreffende het chronologisch verloop van de feiten bleken flagrant tegenstrijdig met de verklaringen van uw broer. U verklaarde op het CGVS dat uw broer het huis ontvluchtte tijdens de eerste inval, dat hij daarna meteen bij jullie tante ging wonen en dat uw broer nog voor de tweede inval in uw woning reeds een klacht indiende bij de politie (CGVS, pg. 15). Dit terwijl uw broer verklaarde dat hij weliswaar een klacht indiende na de eerste inval in uw woning, maar dat hij uw huis pas ontvluchtte en bij jullie tante ging wonen na een tweede inval in uw woning enige tijd later (gehoorverslag broer 12/11/2015 pg. 20). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat u het niet wist (CGVS, pg. 15). U kon dus geen aannemelijk uitleg geven voor deze ernstige tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van u en uw broer over de chronologie van de feiten die jullie samen zouden hebben meegemaakt. Bovendien legden u en uw broer tegenstrijdige verklaringen af over de tijd die zou zijn verstreken tussen het ontstaan van de ruzie in het café tussen uw broer en M.(...) en het tijdstip van de eerste inval in uw woning. U verklaarde dat de tijd tussen deze twee feiten slechts een periode van twee dagen betrof (CGVS, pg. 14), terwijl uw broer verklaarde dat het over een periode van een week ging (gehoorverslag broer CGVS 12/11/2015, pg. 19). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid had u hier opnieuw geen aannemelijke uitleg voor (CGVS, pg. 14).

U legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over het verblijf van uw broer bij u thuis. U verklaarde eerst dat uw broer slechts éénmaal bij u verbleven had voor een periode in 2014 (CGVS, pg. 6). Later verklaarde u dat hij midden 2013 ook al eens bij u verbleven had voor een periode van maximaal één maand. Bovendien was deze laatste verklaring, dat hij reeds midden 2013 bij u verbleven had, tegenstrijdig met de verklaring van uw broer (CGVS, pg. 15). Hij verklaarde immers dat hij eind 2013 bij u verbleven had voor een periode van een twee of drie maanden, van oktober tot december 2013 (gehoorverslag broer 10/09/2015, pg. 3). Toen u met deze tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van uzelf en uw broer geconfronteerd werd, kon u hier opnieuw geen aannemelijke uitleg voor geven. U zei enkel dat u het niet wist (CGVS, pg. 15).(…)”

Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen bij die voorgaande vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Ze komen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van de beweerde ontvoering van verzoeksters echtgenoot in januari 2015 door de problemen van verzoeker. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden

beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen aldus in gebreke blijven.

Waar verzoekende partijen stellen wel dat verzoekster door haar schoonfamilie op de hoogte werd gebracht dat haar echtgenoot vermoord werd en zij bij aanvullende nota van 18 maart 2016 een overlijdensakte neerleggen van laatstgenoemde, wijst de Raad er op dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de problemen die verzoeker zou hebben gekend in Bagdad met M. en zijn kompanen, zodat ook geen geloof wordt gehecht aan de ontvoering van verzoeksters echtgenoot om die reden. De Raad herhaalt dat aan documenten slechts een objectieve bewijswaarden kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en waarachtige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

4.2.5. De overlijdensakte op naam van de vader van verzoekster wijzigt niets aan voorgaande. Deze toont hoogstens aan dat de vader om het leven kwam en dit gegeven op zich wordt niet betwist.

4.2.6. Waar verzoekende partijen wijzen op het feit dat één broer in België erkend is als vluchteling en de rest van de familie de subsidiaire bescherming heeft gekregen, benadrukt de Raad dat elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen merites beoordeeld wordt. Een verzoek om internationale bescherming vindt op individuele basis plaats en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

De Raad wijst er op dat geen geloof wordt gehecht aan de beweringen van verzoekende partijen dat verzoeker een zoon/broer is van verzoekster en in België verblijvende Irakezen met een beschermingsstatus. Daarnaast hebben verzoekende partijen manifest ongeloofwaardige verklaringen afgelegd, niet alleen over verzoekers identiteit en familieband maar tevens over de voorgehouden vervolgingsfeiten in Bagdad die de aanleiding zouden zijn geweest van hun vertrek uit Bagdad en het overlijden van de echtgenoot van verzoekster.

4.2.7. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ze tonen niet aan dat ze op deze basis in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

4.2.8. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het*

Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals

gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (AA (*Article 15(c)*) *Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.).

Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Irak.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS